

PINCÉR-MUNKÁS

A B. P. Sz. és Munkaközvetítő Egyesület hivatalos szakközlönye.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
VI., Király-utca 88. szám. Telefon: 20-86.
Kéziratok és előfizetési díjak ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelenik minden hó 5-én és 20-án.

Egyes szám ára 20 fillér.
Névtelen levelekre nem válaszolunk.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Nem szakegyesületi tagoknak:
Egész évre — — 8 kor. | Fél évre — — 4 kor.
Szakegyesületi tagoknak havonként 40 fillér.

Felkérjük lapunk olvasóit, hogy tekintettel az összegyűlt, sürgősen elintézendő szervezkedési munkálatainknak, lapunk elkészítését, megjelenését illetően — elnézéssel lenni sziveskedjenek. A szerkesztőség.

A kerékkötők.

(B. J.) Ahány bolondgomba az ezerholdás jun-
kerek erdeiben tenyészik, annyi kerékkötője van a
társadalmi fejlődés szociális irányának szép Magyar-
országon. Belekapaszkodnak a haladás kerekének a
küllőibe és hig agyvelejük minden atomjával azt
hiszik, hogy megállíthatják az idők hatalmas folyását,
hogy megszüntethetik az emberiséget felszabadító
eszméknek elementáris terjedését, hogy meggátolhat-
ják az elnyomott és kizsákmányolt emberiségnek teljes
emancipációját.

Ez a hasonlat szükségképp került vezető cikkünk
bevezetésére, mert hisz tudva vagyon, hogy ebben az
erkölcsileg demoralizált és közjogilag nem kevésbé
korumpált országban egy jól sikerült hasonlat többet
nyom — a legnyomósabb érvnél.

Anno 1906 január 16 volt egy éve annak, hogy
a budapesti pincérek egy öntudatos kis csoportja
kivált a «MOPE»-nek elzúllott intézményéből. Kivált
pedig azért, mert kitűnt, hogy a pincértársadalom
testére az ügynöki piócákon kívül egy újabb és
veszedelmesebb pióca harapta rá magát, a MOPE
erkölcsi testülete. És a pincérek fölvilágosodott része
csalódva fordított hátat annak az öszvérintézménynek,
melynek vezetősége nem a társadalmi fejlődés szoci-
ális irányának állt a szolgálatába, hanem annak kerék-
kötőjeként elárulta a pincérek elsinkofált jogait, meg-
gátolta szervezkedésüket. Öszvéri intézménynek mond-
juk, mert a munkaadókkal összeszűre a levét, közösen
segíti elő a pincérek kizsákmányolását — országos
alapon. Tiszta sor tehát, hogy a MOPE egyike a
pincérek ama reakciós intézményének, amely a mara-
diság szolgálatában állva, aljas eszközökkel és hitvány
kezekkel sárba tiporja az igazságot, arcul csapja a
pincérek jogait és utját állja szociális fejlődésüknek.
Működésének legnagyobb gázsága, az ügynöki agen-
tura, mert az az emberhuskereskedés, mely kebelében
évek óta dühöng, felülmulja zseniálításban Magyar-
ország legnotóriusabb pincérügynökeit is.

Minden öntudatos munkás a kapitalizmus leg-
veszedelmesebb intézményének tekinti ama munkás-
egyleteket, melyek a munkaadók gyámsága alatt állva,
működésük végcéljaként a munkaerőnek olcsó, hitvány
árucikké való lealacsonyítását tekinti. És ezért ti,
Budapestnek pincérei, kik fölvilágosodott gondol-
kodástok teljes öntudatával hátat fordítottát a MOPE-
nek, kerüljétek ezt az intézményt mint olyant, amely
kerékkötője legelemibb jogaitok érvényesülésének, a
szervezkedésnek, halálos ellensége tehát kifacsart
életetek legkissebb árnyalatának is!

De álljunk itt meg egy pillanatra! Ugyancsak
anno 1906 január 20-án volt egy éve annak, hogy a
MOPE öszvérintézményéből kilépett pincérek fel-
terjesztették a «Budapesti Pincérek Szak- és Munka-
közvetítő-Egyesületének» alapszabályait jóváhagyás
végett a — belügyminiszterhez.

És a belügyminiszter, kire ennek a korumpált
országának megvásárolt polgári sajtója azt hazudja,
hogy a munkásság szekereit tolja, nem birt magának
még annyi időt szakítani, hogy a magyar munkás-
társadalom egy tekintélyes osztályának, a pincérség-
nek megadja a szervezkedési szabadság megnyirbált
ama jogát, melynek keretén belül ha mást nem, leg-
alább azt a nevelést, azt a tudást szerezné meg magá-
nak, mely nélkül hazátlan jószága a modern kapi-
talista kizsákmányolásnak. Magyarország belügy-
minisztère tehát szintén kerékkötője a munkásság
haladásának? Szintén okozója a pincérek szétforgácsolt-
ságának?!

Meg tudjuk érteni a kormányhatóság küzdeimét
a renitens vármegyékkel szemben. Felemelő látvány
lehet a záptojások konfettije a nemesi kuriák termei-
ben és nemkülönben szép lehet a spanyolviaszk-
forradalom is azoknak, — kiket illet. De mi, t. uraim,
mi frakkban járó rabszolgák nem értjük, hogy az
önök kisdéd játéka miatt ne kapjunk alapszabályt, a
közhivatalokban egész piramisai heverjenek az elin-
tézetlen munkásügyeknek és Magyarország pincér-
munkásainak ezrei egyesület, otthon, védelem nélkül
álljanak abban a titáni gazdasági harcban, amelynek
kizsákmányolását ennek a szerencsétlen országának
ama hivatalnok személyei zuditának nap-nap után a
fejükre, kik kormányhatóságilag kinevezve, ugyancsak
nem kisebb kerrékkötői a pincérek szociális haladá-
sának szakmabeli ellenségeiknél.

Hisszük és reméljük, hogy Magyarország jelen-
legi kormánya a munkásvédelem politikáját nem
kortesesszöközől használja és nem nézheti bekötött
szemekkel azt az emberhuskereskedést, mely a magyar
vendéglős és kávéipar gazdasági életében dühöng.
Nem nézheti azt, hogy 30.000 embere ennek az
országának szervezetlensége folytán prédája legyen a
reakciós kizsákmányolásnak, mely a szabadnap nélkü-
liségnek, a 18 órai testet és lelket ölő munkaidőnek,
a koldusfillér borraaló-rendszernek és a pincérleányok
titkos prostitúciójának a melegágya. Nem hisszük és
nem reméljük, hogy az a kormány, amely az ő demo-
kratikus fűszerezett programjával kulturállammá
akarja emelni a magyar Ázsiát, kerékkötője legyen
egy olyan dolgozó munkásosztály gazdasági haladá-
sának, mely van olyan hasznos tagja a társadalomnak,
mint a vármegyék záptojásos vitézei.

Magyarország belügyminisztère nem lehet kerék-
kötője a pincérek szervezésének. Elvárjuk tehát tőle,
hogy a «Budapesti Pincérek Szak-és Munkaközvetítő-

Egyesületének» alapszabályait mielőbb jóváhagyva, alkalmat nyújt arra, hogy Budapestnek öntudatos pincérei kivehessék részüket abból a történelmi munkából, mely a munkásság hivatását képezi a kultúra fejlesztésében.

A kávé sok munkaközvetítése.

Játék az emberekkel.

Régebb idő óta nyílt titok már, hogy a «Budapesti Kávés-Ipartársulat» meg akarja szerezni magának a munkaközvetítés jogát. Mődunkban áll, az ipartársulat alapszabály-mődosításának tervezetéből a bennünket érdeklő kivonatot közölni, mely így szól:

A budapesti kávé s-ipartársulat alapszabályai módosításának tervezete.

A 15. §-hoz.

15. §.

Minden rendes tagnak joga van:

a) a közgyűlésen részt venni és ott szavazati jogát személyesen gyakorolni; kiskorúak képviselője is csak egy szavazatot gyakorolhat; a szenvedő választó jog pedig csak az ipartársulat rendes férfi tagjait illeti meg;

b) joga van a tagnak szükség esetén a társulat segélypénztárából pénzbeli segélyt kérelmezni, és

c) az üzletére vonatkozó hatósági intézkedések esetében a társulat támogatását igénybe venni; ily esetben azonban a fölmerülő költségek az illető tagot terhelik.

A 16. §-hoz.

16. §.

Minden rendes tag köteles:

a) az alapszabályoknak és az ezek alapján jogszerűen hozott határozatoknak eleget tenni és a társulat érdekeit lehetőleg támogatni és előmozdítani;

b) az alapszabályokban meghatározott tagsági díjat és egyéb járulékokat pontosan fizetni.

VII. Munkaközvetítő.

27. §.

A 2. §-ban jelzett cél elérése végett az ipartársulat munkaközvetítő intézetet létesít.

A munkaközvetítőt minden díj fizetése nélkül *igénybeveheti minden egyén, aki a kávéházi iparban alkalmaztatást nyerni óhajt.*

Az elhelyezés rendszerint a jelentkezés sorrendjében történik, azonban az intézet a sorrendhez kötve nincsen, hanem az elhelyezésre nézve első sorban a munkaadó üzletének minősége, esetleg az illető munkaadó kívánsága irányadó.

28. §.

A munkaközvetítő főtartásával járó költségek sem az ipartársulat törzsvagyonából, sem a folyó bevételekből nem fedezhetők, hanem e célra a társulati tagok évenként a következő díjakat tartoznak fizetni:

1. Azok a tagok, akik legalább 15 vagy ennél több munkást alkalmaznak, 84 koronát.

2. Azok a tagok, akik 10—15 munkást alkalmaznak, évenként 60 koronát.

3. Azok a tagok, akik 5—10 munkást foglalkoztatnak, évenként 48 koronát.

4. Azok a tagok, akik 1—5 munkást tartanak, évenként 24 koronát.

Ezek a díjak havi előleges részletekben esedékesek és a behajtásra nézve a 8. §. rendelkezése irányadó.

29. §.

Az elnökség valamely tag fölvétele alkalmával (7. §.) az illető tag meghallgatása után és egyéb alkalmas módon beszerzendő adatok alapján megállapítja, hogy az újonnan fölvevő tag az előző §-ban említett díjosztályok közül melyikbe soroztassék és erre vonatkozólag a legközelebbi ülésen a választmányának javaslatot terjeszt elő. Az osztályba-sorozás fölött a választmány dönt és határozatát az érdekelt taggal írásban közli. A határozat ellen fölbbezésnek van helye a közgyűléshez, mely a fölbbezés fölött végérvényesen határoz. Ugyanezen módozat szerint történik a díjak megállapítása a jelen alapszabályok életbelépése alkalmával már a társulat kötelékében lévő tagokra nézve is.

30. §.

A munkaközvetítőhöz a közgyűlés további elhatározásáig 1 ügyvezetői, 1 segédtszti és 1 szolgál állás szerveztetik. Ezeket az állásokat a 29. §. értelmében az ipartársulati elnök töltibe; a kinevezettek javadalmazását a választmány állapítja meg. (46. §.)

31. §.

A munkaközvetítő ügyviteli szabályzatát a választmány állapítja meg; a pénzkezelésre vonatkozólag pedig a jelen alapszabályok rendelkezései (23. §.) és az e részben a társulattól főnnálló szabályok irányadó.

Akik figyelemmel kísérik a magyar munkásmozgalmak fejlődését, előre tisztában lehetnek azzal a tévedéssel, melyben főnökeink magukat a munkaközvetítést illetőleg ringatják. Nem is leplezik, hogy mit akarnak, mikor azt mondják: *hogy a munkaközvetítőt igénybe veheti minden egyén, aki a kávéházi iparban alkalmaztatást nyerni óhajt.* Tehát minden egyén? A nyomorral küzdő proletariátus minden tagja? Azok a tönkrement ekzisztenciák is, kik a pincérség csalékony pályájára menekülnek? Hol késik tehát főnökeinknek a képesítéshez kötés követelése — az éji homályban? Tehát olcsó munkaerőre van szükségük a főnök uraknak, miután bizonyára *drágának* tartják a pincér névre hallgató — forgalmi eszközöket?!

A kávé s urak ipartársulata eme lépésével levette eddigi álarcját s nyíltan bevallja, hogy rég óhajtott célja nem egyéb, minthogy megtörje alkalmazottainak mindama öntudatos szervezkedését, mely megélhetésüket bár lassan, de mégis fokról-fokra javítaná.

A munkaadók részéről a képesítés követelése tehát csak kortesfogás volt mindig, hogy a közfigyelmet elterelje a legsürgősebb megoldásra váró szociális bajokról. *Már pedig a pincérség felszabadítása csak a pincérség műve lehet!* Értsék meg már egyszer az urak, hogy érdekeik homlokegyenest ellenkeznek alkalmazottaiknak érdekével és a munkaközvetítés az ő részükről nem fog egyebet eredményezni, mint hogy fel fogja rázni a pincérség ama tespedő erőit, kik eddig távol tartották magukat az öntudatos szervezkedéstől — az osztályharc alapján.

A kávé s urak úgy tesznek mint az egyszeri kereskedő: üzletet nyitnak, tele rakják árucikkekkel, de vevő híján maguk játszó a publikumot is. Ők is berendeznek egy munkaközvetítőt, a pincért, (ki sajnos, szervezatlensége folytán nyomorult éhbérért, borraalóért kénytelen eladni munkaerejét és emberi méltóságát) tekintik árunak, portékának. Ők tehát maguk akarják árulni maguknak a szükséges munkaerőt. Ha most már azt kérdeznék valaki tőlük, hogy hát miért tesznek olyant, mihez semmi közük? Azt felelnék természetesen — *jótekonyságból.*

De t. uraim, az öntudatos pincérek ismerve a polgári középosztály, a burzsoázia természetrajzát, nem kérnek a főnök urak jótekonyságából, tartozván ők a burzsoáziához, a pincérek pedig a dolgozó munkás-milliókhöz. És miután a főnök urak a multban sem tagadták meg soha természetrajzukat, bizonyára híék fognak maradni burzsoá tradícióikhoz.

A multban elfogadtak 77 memorandumot, meggyőződtek alkalmazottaik nyomoruságos életéről, elismerték (?) a szabadnap és alkalmazottaik munkaközvetítésének jogát — papiroson és most előállnak, hogy jótekonyságuk minden hevével keblükre ölelik alkalmazottaikat és önmaguk fogják rendezni a munkaközvetítés mizériáit.

Azonban nem úgy urak! Mert ide a pincérségnek is lesz beleszólása! Igen — önök megfogják kapni árucikknek ama vérszegény kizsákmányolt áldozatait a pincéreknek, kik nem birva disztíngválni, ma sem vesznek részt az egyesületi életben, hanem az ügynöki spelunkáknak szomorú töltelékei. — Ám ne felejtjük, hogy a budapesti pincérek között létezik egy öntudatos csoport, melynek mindig gondja lesz rá, hogy a fölvilágosodás hatalmas fáklyájával bevilágítson ama szegény és megvetett munkástársainak a

lelkébe, kik — *hazánk* — káprázatosan berendezett szállodáiban és kávéházaiban szolgálva a lelketlen tőkegyűjtés kapzsiságát azért, hogy életük alkonyát valamelyik főhercegnő nevét viselő kórháznak vagy szanatóriumnak tudóvészes osztályában tölthessék. És Budapest öntudatos pincérsége munkástársi jobbát nyújtva a főnök urak közvetítését igénybe vevő *munkaanyag*nak, meg fogja menteni őket a jótékony-ság örve alatt elkövetett kizsákmányolástól.

No, az öntudatos emberekkel való játszás aztán nem hogy csak meggondolatlanság, — de büntetlen nem maradhat soha!

Felhívás.

A »Kisten« magyar pincér asztaltársaság központi vezetősége ezuton is felhívja tisztelt tagjait, miszerint **február hó 6-án, azaz kedden, éjjel 2 órakor, a volt Löffelmann vendéglőben** (Andrássy-ut) tartandó **rendes évi közgyűlésre** teljes számban megjelenni kötelességüknek tartásuk.

Napirend: 1. A múlt évi zárszámadás előterjesztése.
2. Az új tisztikar megválasztása.

Elvárja a vezetőség, hogy a szaktársak a multban tanusított odaadásukhoz hiven, a közgyűlésen teljes számban fognak résztvenni.

A vezetőség nevében:

Szalay Lajos,
asztaltársasági titkár.

SZEMLE.

A magyar vendéglősipar éjjel. Ki ne ismerné a Dalnok-utca sarkán, a Spiegel testvérek tulajdonát képező mintavendéglőt, az ő chambre-separéival, pincérleányaival, prostituáltjaival és — tipikus vendégeivel, kik nagyobbbrészt a főváros aszfaltlovagjainak sorából regrutálódnak. A mai liberális berendezésű társadalom vendéglős iparának rikitó tünete ez a koresma ott a Dalnok-utca sarkán, nyitva egész éjjel és felszerelve korunk legmodernebb komfortjával, a — separéval és a pincérlánynyal.

Nem a szükségletet szolgálva ezek az üzletek a maguk speciális alkalmat nyújtó rendszerükkel, nem elég hogy a titkos betegségek veszedelmes fészkei, mindezek mellett ki nem fejezhető mód zsákmányolják ki azokat a csont- és bőrpáriákat, kik véletlenül mint pincérek oda vetődve, meg akarják maguknak keresni a betevő falatot. Különben beszéljen a következő eset:

E. I. főpincér szaktársunk öt hónapig volt alkalmaza Spiegel testvérek üzletében. Nagyban folyt a hitel a főpincér rovására és daczára, hogy a pincér a vendéget nem ismeri, a tulajdonos kívánságára köteles bárkinek saját rizikójára hitelezni.

Történetesen a közelmultban ugy hajnaltájt berontott az üzletbe egy *uri vendég* és az éjjeli alakok szokott arroganciájával elkezdett mulatni. Fizetésre kerülvén a legnagyobb rezignációval kijelentette a főpincérnek, hogy tessék a számlát felírni. E. J. szaktársunk nem ismerve a vendéget, a pénzét követelte, mire az *uri ember* a főpincérért lemarházó lármájára a tulajdonos kijelentette, hogy a főpincér köteles bárkinek is hitelezni *és egy főpincérnek egy részeg vendégtől pénzt különben is követelni nem szabad.* Az ügy illetén való bölc elintézése után főpincér szaktársunk másnap felmondás nélkül elbocsájtott. Szaktársunk Spiegel vendéglőst (?) a 24 napi felmondás megfizetésére pörölte és az ügy most kerül a járásbiróság előtt harmadik tárgyalás alá.

Eddig a száraz tudósítás. Eltekintve attól, hogy a Spiegel testvérek nem szakemberek, sőt az egyik

hajdanában közönséges rőflovag, vagyis részletfizetéses házaló lévén, mi csak azt konstatálhatjuk, hogy a pincérek másként meg nem szüntethetik azt az emberrugdosást és azt az impertinens embernuzást, mit rajtuk a XX. század ilyen jött-ment terézvárosi demokrata alakjai elkövetnek, csupán *osztálytudatos szervezkedéssel.* Tessék belépni a «Budapesti Pincérek Szak- és Munkaközvetítő-Egyesületébe és ott szervezkedni, — szervezkedni! . . .

Lázadnak a rabszolgák. A M. O. P. E.-nek a vezetőségtől félrevezetett tagjai, immár kezdenek lassankint kijózanodni. Korein Gusztáv, a M. O. P. E. választmányi tagja nyilvánosan megvádolta az országos egyesület ügyvezetőit, Hanisch Pált és Vass Samut, hogy az alapszabályok ellenére egyes elhelyezett tagoktól «bagóralvót» (értsd honoráriumot) fogadtak el, szóval előnyben részesítik az egyesület ama tagjait, kik tagsági kötelezettség eleget tevésén kívül egy kis pénz maggal is rendelkezve, képesek lekenyerezni a M. O. P. E. tintakulitait. Kondor Ferenc szaktársunk, ki az eset fültanuja lévén, hozzánk fordult annak publikálására. Különben is Korein Gusztáv következő számunkbn sajátkezüleg fog nyilatkozni. Munkástársak ébredjete!

Az ösvérek rugdalódnak. Szakegyesületünk ellenségei, kik tudvalevőleg a M. O. P. E. igazgatóságában található, uton-utfélen a legnagyobb előszeretelttel azt bögik szüntelen a szakegyesületről, hogy annak volt ügyvezetője *Neumann Izidor*, a pénztár elsikkasztása után, megszökött. Eme impertinens hazugságra a választ nem tartanánk érdemesnek, ha nem ismernénk a pincérek naiv hiszékenységét és nem tudnánk, hogy minden kaptafa forgatása helyett szaklapot szerkesztő csizmadia hazugságainak képesek felülni. Szükségtelen kijelentenünk, hogy a szakegyesület hirnevének eme hazugságok nem árthatnak, csupán azt jegyezzük meg, hogy Neumann Izidor szaktársunk azért volt kénytelen Amerikába vándorolni, miután kiüldözték a magyar vezényszó országából ama sarkantus vitéz munkástársai, kiknek érdekeiért küzdve — feláldozta személyét.

Megemlitjük még, hogy a szakegyelet alapítói azért léptek ki a M. O. P. E.-ből, mert megutálták azt a reakziót, melynek rendszere nagyon enyves kezű lévén, megingatta a pincérek hitét az egyesületi élethez. Mi az igazság útján haladunk, nálunk nincsenek Kalmár Fábánok és nincs igazgatóság, — mely azok bűneit és adósságait konvertálja.

A fészek. Ólmosi József a M. O. P. E. volt alelnökének az Andrássy-uton levő Fészekkávéházából vettük azt a hirt, hogy ott a M. O. P. E. igazgatóságának tagjai a napokban *értekezletre* fognak összejönni. Az *értekezlet* célja, hogy az országos egyesület ama adósságait, melyeket az igazgatóság és a választmány egy része fedezett váltóval — konvertálják. Az *értekezlet* egybehívója Neumann Károly, jelenleg M. O. P. E. elnöke, figyelmezteti az érdekelteket, hogy az *értekezleten* ama intézet képviselője is meg fog jelenni, mely a M. O. P. E. adósságait konvertálni fogja. Ki meg nem jelenik, — viselje a következményeket.

Az érdekeltek között vendéglősök is vannak, mint Szüts Lajos, a M. O. P. E. volt elnöke. Hja az az üzlet, az első!

A pincérek közérdeke az semmi!

Éljen Kalmár Fábán!

Kávéház átvétel. Az Andrássy-uton lévő volt Millenium-kávéházat Kalozsay Emil ur «*Reklám*» cim alatt fényesen berendezve január hó 21-én adta át a forgalomnak. A kávéház személyzete nagyobbbrészt

Szakegyesületünk tagjaiból került ki és mi reméljük, hogy Kalocsay ur mint fölvilágosodott üzletember, ismerve modern gondolkodását, személyzet szükségletét továbbra is Szakegyesületünktől fogja beszerezni és oda hatni, hogy pincér alkalmazottai tagjai legyenek saját szervezetüknek.

Rémület a kávések között. A mult napokban óriási konsternációt keltett a kávések között egy eset, amely abból állt, hogy a kávések mindegyike egy körlevelet kapott a *M. O. P. E.* igazgatóságától. E körlevélben fel vannak szólítva a kávések, hogy igyekezzenek pincéreiket *M. O. P. E.* tagsági díjainak fizetésére presszionálni, mert ellenesetben — óh egek ura! — a *M. O. P. E.* megvonja tőlük a személyzet közvetítést.

A kávések között erre a vészhirre oly nagy volt a rémület, hogy Némai elnök nyomban rendkívüli közgyűlést hivatott egybe a Royal-szálló disztermében, hova meghívták a *M. O. P. E.* rettegett val. elnökét, Trenck A. Emilt is. Ezen közgyűlésen a kávések egyhangulag kimondták, hogy ezentul csak oly embert tartanak, aki a *M. O. P. E.* tagsági díjait pontosan fizeti és a *szaklapra előfizet.* Aki ezen kötelezettségnek eleget nem tesz, az haladéktalanul el lesz csapva!

Lapunk zártakor értesülünk, hogy mind az, amit itt leirtunk — csak álom volt, azoknak a naiv öreg gyerekeknek az álma, akik a *M. O. P. E.*-t igazgatják. Az esetből csakis a fenyegetést tartalmazó körlevél igaz, amit saját szemünkkel is láttunk és azzal a méla sóhajjal vettünk tudomásul, hogy vajjon meddig lehet még a pincérséget ilyen maszlagokkal etetni és ilyen csodabogarakkal félrevezetni.

Rovás. Panaszos levél érkezett be hozzánk és közöljük az ide tartozó részletet abban a reményben, hogy a szaktársak be fogják látni mennyire szükségünk van egy modern szakszervezeti intézményre, amely nem üzleti spekulációkban meríti ki erejét, hanem hivatásának méltóan tagjainak szociális érdekeit istápolja.

De hadd álljon itt maga a tényállás, mely mindenek felett ékesebben bizonyítja törekvéseinket.

Pollák Sándor ur az «Elite»-kávéház tulajdonosa felfogad egy pincért, hogy nála reggel $\frac{1}{2}$ 6-tól este $\frac{1}{2}$ 8-ig egy huzamban dolgozzon; ezért a munkáért fizetett heti 3 koronát, tehát naponta 42 fillért és ebből visszafizetett a pincér naponta 30 fillért a kávélegénynek tisztogatás czimen, dolgozott tehát naponta 12, mond tizenkét magyar fillérért. Megnyugodott volna, mert hisz szervezetlensége folytán kénytelen ebbe belenyugodni. Azonban 8 nap után azzal a kijelentéssel bocsájtották el — *«mivel maga keresztény, nem alkalmazhatom az üzletemben»* — kilökték tehát tél közepén az utcára.

Mi a pincérek felszabadításának előharcosai, a panaszt jogosnak találva, a nyilvánosságra bizzuk az ily főnök urak intelligens eljárását. Minden művelt ember megbotránkozik Pollák ur eljárásán és kvalifikálatlan magaviseletén. De hibás az «Elite»-kávéház személyzete is, amiért birka türelemmel siklanak át olyan sértésen, mely az egész pincérség reputációját diffamálja. Elítéljük azonban leginkább Pollákot, kinek együgyű alatomosságának tudjuk be azt a kifogást, hogy üzletében az *Ehrlich G. Gusztáv*-féle asztaltársaság — keresztény pincért nem tür.

Minden öntudatos pincér tagja a magyarországi pincérek legmodernebb szervezetének, a „Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő egyesületének“.

HIVATALOS RÉSZ.

Jegyzőkönyv, felvétel 1906 január 15-én, éjjel 2 órakor tartott választmányi ülésen.

Jelen voltak: Fodor Pál h. elnökön kívül Goldstein Jenő pénztáros, Stern Ignác és Hoffmann Ede ellenőrök, Bagó József, Reisinger János, Farkas János, Binder Albert, Deák Géza, Fekete Lőrinc, Neumann J. József v. t., Szalay Lajos jegyző és Boór Jenő.

Elnök megnyitja az ülést, fölhívja Szalay Lajos jegyzőt a mult ülés jegyzőkönyvének fölolvására és annak hitelesítésére. Hoffmann és Deák választmányi tagokat kéri fel.

Elnök jelenti, hogy Neumann Izidor ügyvivő Amerikába utazott. Jelenti továbbá, hogy a szaklap nyomdaköltségeire 46 korona gyűlt egybe aláírás utján a választmány tagjaitól.

Tudomásul vétetett.

Elnök a szervező-bizottságnak életbeléptetését ajánlja; fölkéri Boór Jenőt a napirend 2. pontjának előadására.

Boór Jenő részletesen kifejti a szervezkedés szükségét úgy gazdasági mint társadalmi szempontból. Ismerteti a szociális szervezkedés hasznát és bizonyítja — mélyreható adatokkal — a gazdasági szervezkedés szükségességét. Indítványozza egy munkarendnek életbeléptetését, melyet nyomban elő is terjeszt.

Hoffmann Ede, Farkas János és Goldstein Jenő hozzászólása után a választmány az indítványt magáévá teszi és saját hatáskörében a további teendőket illetőleg fog eljárni. Továbbá megbizsa Boórt a «Pincér-Munkás» szerkesztésével.

Farkas János Sáfáry fizetését illetőleg a mult év november 10-iki választmányi ülés határozatából kifolyólag, 80 korona havi fizetést javasol.

Egyhangulag elfogadtatott.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárja.

Szalay Lajos, jegyző. Fodor Pál, h. elnök.

Egyesületünkben elhelyezést nyertek: Vigh István fp. (Laukó-kávéház). — Fodor Pál (Corvin-kávéház). — Stern Béla fp., Müller Miksa, Neubauer Ferenc (Reklám-kávéház). — Várady Antal (Vajda-Hunyad-kávéház). — Haár Gyula fp. (Petőfi-kávéház). — Schleimberger A. Géza fp. (László-kávéház). — Krausz Sándor (Múcsarnok-kávéház). — Szűk Gyula (Kereskedelmi Csarnok). — Herczföld Gyula fp. (Frühau-kávéház). — Grünwald Gusztáv (Ujházi-kávéház). — Weiszberger Sándor (Hébel-kávéház).

Felelős szerkesztő: **Szalay Lajos.**

Világosság könyvnyomda r.-t. Budapest, VII., Nyár-utca 1. sz.

Pincérek borbélyja! Pincérek fodrásza!

GROSS SIMON

FODRÁSZ-TERME, PETŐFI-UTCA 3.

A kartársak fodrásza, ahol a higiénia követelményeinek megfelelő tiszta, gyors és pontos kiszolgálásban részesülnek és mint elvtárs is a kartársak pártfogását megérdemli.

